

- 3** Aktuálně  
Jarní OČISTA duše
- 4** INterviev  
PAVLA BERETOVÁ  
Odvážná herečka  
z Národního
- 6** INkognito  
Řešíme LÁSKU a kluky
- 7** IN mlsli  
VELIKONOCE  
prožité doma
- 8** INside  
Kdo je pro mě JEŽÍŠ?
- 9** Výzva IN  
Alfrédova KNIŽNÍ výzva
- 10** Duchovní INjekce  
Mše svatá  
Proměňování DARŮ
- 11** Fotoromán  
ZTRACENÝ bratr
- 15** IN mlsli  
Už NEJSEM malá holka
- 16** Informace  
Cesta jednoho trička
- 17** Zábava v INi  
TRAPÁSKY a perličky  
ze života
- 18** Duchovní INjekce  
Boží MILOSRDENSTVÍ  
v 21. století
- 19** IN mlsli  
Sociální síť  
Krásné FOTKY a život
- 20** Téma INi  
Svátost BIŘOVÁNÍ
- 22** INtelekt  
SOUTĚŽ a fůra ftipů
- 23** IN test  
Jsi ROZHODNÁ?

# Sluničková spolubydliční



Máte také kolem sebe někoho, kdo vás pěkně dopaluje? Možná je to někdo, kdo má dobré známky, hodně kamarádů, nebo ten, který má nezasloužený obdiv okolí, učitelů a spolužáků. A co lidé, kteří mají dobrou náladu? Ty musíš mít přece každý rád.

Jsou lidé, kteří mají dobrou náladu snad non stop. A jsou lidé, které to pěkně žve. Možná se ptáte, proč? Vždyť je to fajn mít kolem sebe radostného člověka. No jo, ale má to háček. Vedle takového člověka budete vždycky vypadat jako kaktus, ten co nemá smysl pro humor, ten, co všechno moc řeší a je s ním prostě otrava.

**Příběh** • Bydlela jsem na koleji s dívkou, která byla prostě... usměvavá. Vždycky. Chápete to? Vždycky. Já bohužel nejsem zrovna ten typ, co má sluničko na tváři hned od rána, nedaří se mi a řeším spíš trable než své úspěchy. Většinou mívám den „blbec“, a to se vám opravdu nechce dívat na někoho, kdo si ráno užívá.

Po dvou měsících soužití jsem svoji spolubydliční snad nikdy neviděla (opravdově) naštvanou, nikdy nekřičela ani se nevztekala, když jí něco nevyšlo. Nedokázala jsem to pochopit a upřímně mě to štvalo. Nemohla jsem si ani pořádně v její přítomnosti ulevit, zanadávat a zakřičet. Byla hodná, ale divná.

„Hele, ty to máš vrozený?“ „Co jako?“ „No, tu dobrou náladu a ten klid, nebo co to je?“ „Já?“ spolubydliční se na mě koukala nevěřícně. Seděly jsme u otevřeného okna, venku bylo jaro. Výhled na park byl moc fajn. „Ty nemáš nikdy chuť zaječet, někoho pořádně seřvat nebo třísknout dveřmi?“ Kamarádka uvažovala. „Často,“ řekla. „Co?“ tohle jsem nečekala.

„Koukni, sedíme tu a pijeme kafe. Když si ho vaříš, máš na vybranou, jestli si ho osladiš nebo do něj naleješ ocet. Máš dvě možnosti. Každý ráno si můžeš dát kafe s cukrem, nebo s octem. Rozhodnutí je na tobě.“ „To nechápu, jsou okolnosti, které nezaženeš cukrem. To, že si řeknu, že mi to je jedno, přece nestačí.“ „Ta sklenice je tvoje, ty si do ní dáváš, co chceš. Když se rozhodneš pro ocet, bude tam, a pak nezbyvá nic jiného, než se celý den škebit. Ale když začneš ráno děkovat, chválit a třeba se i usmívat, tvůj den může být úplně jiný. Víš, já už nechci být na lidi kolem sebe protivná. Zjistila jsem, že to nestojí za to. Ztratila jsem navždy někoho hodně blízkého a víš, co mě mrzí nejvíce? Že jsem se na něj víc neusmívala, že jsem byla protivná a netrpělivá. Učím se být vděčná za každý den, za ty samozřejmě maličkosti, které za pár dní samozřejmě už nemusí být.“ Mlčela jsem a trochu se styděla. Myslím, že se chci také učit mít rána bez octa.

